

SVEN HASSEL

MILITARY

KRVAVÁ CESTA NA SMRT

Krvavá cesta na smrt

PRAHA 2006

Přeložil: **JIŘÍ CHODIL**

Sven Hassel: Krvavá cesta na smrt

Vydání druhé.

Copyright © 1977 by Sven Hassel

Published by arrangement with Sven Hassel.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1177. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu *The Bloody Road to Death* vydaného
nakladatelstvím Corgi Books, a division of Transworld Publishers Ltd.,
Londýn v roce 1979.

Český překlad © 2001, 2006 Jiří Chodil.

Obálka © 2006 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na obálce © 2006 Ondřej Kaluš.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-433-2

BARONET

Praha 2006

Sven Hassel

Krvavá cesta na smrt

„Vzhledem k velikosti našich ztrát u Stalingradu a ke katastrofálnímu nedostatku záloh *Führer* s okamžitou platností nařídil zkrátit dobu těhotenství z devíti na šest měsíců.“

Obergefreiter Josef Porta *obergefreiterovi* Wolfgangu
Creutzfeldtovi, Soluň, jaro 1943.

Věnováno mému veliteli praporu a příteli,
v současnosti generálovi západoněmeckých
obrněných sil, Horstu Scheibertovi.

OBSAH

1. Kaktusový les	13
2. Blechy	84
3. Eskorta	116
4. Čaj Darjeeling	201
5. Démonovy výšiny	247
6. Komisař	304
7. Byla to vražda?	365

EDIČNÍ POZNÁMKA:

Psaní velkých a malých písmen u německých výrazů je v tomto překladu uplatňováno rozlišeně. V hodnotech je velké písmeno zachováno v osloveních nadřazených (ve spojení s Herr apod.) nebo tam, kde je hodnost v přímé řeči zdůrazněna, jinak jsou armádní i SS hodnosti psány s písmenem malým. Hodnost Obergefreite je podle originálu důsledně psána v silném tvaru. U označení jiných je zachován původní pravopis, pokud se jedná o jedinečné pojmenování, v ostatních případech je užito písmeno malé (např. blitzmädel, kübel, untermensch) a podle možnosti české skloňování. Výrazy wehrmacht, reichswehr apod. jsou psány podle českých pravopisných pravidel. Výraz Führer je v rozhovorech ponecháván s písmenem velkým, aby bylo zřejmé jeho převážně ironické použití, mimo rozhovory je užito führer. V úryvcích písní apod. je zachováván původní pravopis velkých písmen. Používání kurzivy v hodnotech, názvech apod. je dodrženo u většiny nepřeložených slov. Hodnosti SS jsou ve vysvětlivkách srovnány s armádními hodnostmi pouze rámcově, protože ne vždy jim významově přesně odpovídá ekvivalent hodnosti české. Armádní důstojnické hodnosti jsou kromě přímého oslovení překládány, překládána je i hodnost desátník, odpovídající naší.

*POKUD NEBUDU VELMI OPATRNÝ, TAK TEN ZATRACENÝ
HIMMLER BRZY DOSTANE VŠECHNY MÉ PŘÁTELE DO
KONCENTRAČNÍCH TÁBORŮ.*

Göring generálu polnímu maršálu Milchovi,
22. září 1943.

Zpívaje vysokým hlasem opustil torpédometčík Claus Pohl bordel „U otřásající se postele“ v Pírgosu. Zdáli ještě slyšel hluk volné zábavy, jak si ji prožívala skupina německých námořníků a italských horských myslivců.

Claus Pohl se nespokojeně šklebil a uvažoval o tom, že si uleví za pomoci vlastní ruky, vše ale změnil pohled na krásnou dívku, jíž si všiml již dříve v průběhu večera.

„Hej, liebling!“ zavolal; jeho hlas se rozlehl v klidu noční ulice. „Počkej na námořníka! Opouštět konvoj může být nebezpečné!“ Strčil si prsty do pusy a pískl tak pronikavě, že vyplašil kočky v okolí.

Dívka se otočila a provokativně usmála.

Claus zrychlil chůzi. Bordel ho zklamal. Bylo tam více zákazníků, než štetky mohly zvládnout. Znovu hvízdal a plně se soustředil na dívku, takže si nevšiml mužských postav, jež se po stranách ulice pohybovaly stejným směrem jako on.

Dívka zabočila do malé aleje. Když sem dorazil i Claus, zdálo se, že se rozplynula ve tmě.

Náhle ho obklopila čtveřice mužů.

„Co to má, do čerta, znamenat!“ houkl a sáhl po své P-38.

Kolem krku se mu omotala zezadu vržená smyčka. Zapotácel se, klesl na kolena, ruce sebou divoce mrskly. Kulatá námořnická čepice se odvalila dolů ulicí jako

utržené kolo od vozu. Do rozkroku ho nakopla čísi bota a na zátylek dopadla pažba pistole.

Následujícího dne našli Clause Pohla řečtí civilisté, kteří okamžitě uvědomili policii. Nahé tělo leželo v příkopu u cesty, jenom několik metrů od německého velitelství. Identifikace se ukázala jako velmi obtížná a totožnost se podařilo odhalit až poté, když flotila oznámila, že Claus Pohl zmizel.

Případem se policie dále zabývala jenom v rámci ne příliš významného rutinního pátrání. Nahá německá těla se v příkopech podél řeckých cest nacházela každý den.

O dvě hodiny později byla veřejně v rámci represí oběšena tři řecká rukojmí.

KAKTUSOVÝ LES

ČETA se zastavila před mrtvolami, groteskně nafouklými v pálicím slunci. Poručíkovo tělo leželo rozhozené na kamenné zídce. Měl vytržený jazyk a místo úst jenom obrovský koláč zaschlé krve.

„To muselo bolet jako čert,“ soucitně mlaskl Porta, obrácený směrem k mrtvému důstojníkovi.

„Kdyby to přežil, byl by z něj pořádně tichej chlap,“ řekl Buffalo a olízl si sluncem okoralé rty.

„Tam nahoře, v tom zkurveným ovocným sadu, je po několika přivázali k vyvráceným stromům a ty pak shodili dolů. Docela dobrý nápad, ne?“ řekl Drobeček a plácl po mouchách na rukávu řecké uniformy.

„Uřízneme jim ty jejich zasrané čuráky,“ slíbil Skull a vytáhl ze své výsadkářské boty nůž.

„S vámi podělanci,“ ušklíbl se Porta, „je jeden velký problém. Ještě pořád jste neviděli dost mrtvých.“

„Ty zkurvený partyzáni maj taky právo na trochu tý zábavy,“ zamyslel se Drobeček. „My skopčáci jsme prostě měli zůstat doma, že?“

Porta se podíval mezi pootevřené ztuhlé rty mrtvého *stabszahlmeistera*¹⁾). Potom se na slunci zaleskly jeho kleště a Porta byl rázem o dva zlaté zuby bohatší. Drobeček zase získal plné cigaretové pouzdro. S výrazem zbohatlického ředitele si zapálil tlustý brazilský doutník

¹⁾ Stabszahlmeister: štábní účetní.

a svalil se do stínu převráceného *kübelu*²⁾), když předtím odsunul na stranu zakrvácené tělo řidiče.

„Takové mrtvolý,“ řekl Porta, „můžou být za války moc užitečné. Lákají totiž mouchy, a ty pak dají pokoj nám.“

„Příliš *mnoho* much,“ překvapeně řekl Gregor, když se ohromný bzučící roj zvedl nad hlavu mrtvého řidiče.

Porta otevřel plechovku tuňáka a začal si bajonetem házet do úst její obsah. „Pro vás je tuňáka škoda!“ prohlásil nad konzervou.

Za dlouhou budovou jsme našli deset *blitzmädel*³⁾). Byly mrtvé a ležely v úhledně vyrovnané řadě. Nemohly být po smrti déle než jeden či dva dny. Vzduch ještě příliš nepáchl a ptáci stihli vyklovat oči jenom dvěma z nich.

„Stihli se s nima pobavit první,“ řekl smilně Drobeček a nadzvedl okraj šedomodré vojenské sukně. „Tahle kurvička už teda žádný volánky potřebovat nebude.“

„Zmlkni, čuně!“ obořil se na něho Dědek. „To s těma ubohejmá holkama nemůžeš mít kousek soucitu?“

„Ježíš by nad nima možná zaplakal, já ale o nich vůbec nic nevím,“ protestoval Drobeček. „Mám snad ronit krvavý slzy nad každou mrtvolou, na kterou narazím za celou tuhle zasranou válku? Děláš to ty?“

„Kdybych byl s těmi partyzány já,“ rozesmál se Bufalo, až se celá jeho tlustá postava roztřásla, „šoustal bych a šoustal a organizoval bych pro ně opravdovou *Kraft durch Freude*⁴⁾ několikrát denně. Sex je dobrý pro zdraví, říkají ve Státech.“

Pronikavý křik nás přinutil vyskočit a popadnout zbraně. Dolů z kopce klopýtavě běžela žena, za ní se řítíl malý tlustý chlapík, který mával nad hlavou sekerou. Jako blesk se zatřpytil Legionářův maurský nůž, aby se

²⁾ Kübel: německý těžký bojový transportér určený pro špatné terénní podmínky.

³⁾ Blitzmädel: telefonistka.

⁴⁾ Kraft durch Freude: Síla přátelstvím, nacistická organizace pro trávení volného času, rekreaci apod.

vzápětí zabořil do mužova hrudníku. Ten udělal ještě několik kroků a pak se svalil jako špalek. K našemu překvapení se žena vrhla se slzami na bezvládné tělo a mezi vzlyky křičela na Legionáře bulharské kletby.

„Říká, že jsi hnusný vrah,“ překládal Buffalo, který uměl trochu bulharsky. „Zrovna se spolu jenom tak bavili, jako to dělají každý den, a ta sekera k tomu patřila.“

„Svatý Alláhu!“ vzdychl Legionář a očistil si maurský nůž o mužovu košili. „Kdo to mohl tušit?“

Prosluněnou vesnicí zarachotily dieselové motory firmy Krupp a dolů z vozidel seskákala skupinka vzrušených pětistovkařů⁵⁾.

„Zničili celý zatracený prapor. My jediní jsme uprchli,“ křičel šikovatel s tvářemi lesknoucími se potem.

„Kdo?“ zeptal se naprosto nevzrušeně Dědek.

„Ti zasraní hajzlové,“ vykřikl šikovatel vztekle. „Náš prapor sem dorazil z Heubergu před několika dny a hned při prvním nasazení nás přepadli ze zálohy. Držel jsem se se svým oddílem vzadu, takže se nám podařilo uniknout.“

„Jinými slovy zdrhnout,“ ušklíbl se sarkasticky Porta. „Náš Adolfek by něco podobného nerad slyšel. Pokud by tedy samozřejmě vůbec byl ochoten něco takového poslouchat.“

„Můžeme se k vám připojit?“ zeptal se šikovatel, zcela ignoruje pošklebek.

„Máte zbraně?“ zeptal se příkře Dědek.

„Jenom pušky s dvaceti náboji na muže,“ odpověděl šikovatel. „Prušáci nejsou k pětistovkařům moc štedří.“

„A co šťávu do tohohle?“ Dědek kývl hlavou směrem k dieselovému vozidlu.

„Ne, můžeme s tím jet už jenom z kopce.“

„Tak to bude v pořádku,“ zasmál se Porta pohotově.

⁵⁾ 500 – pětistovkaři: označení trestné jednotky.

Vždyť celý náš slavný německý *wehrmacht* je zvyklý pohybovat se už jenom právě v *tomhle* směru.“

„Když chcete, zůstaňte,“ pokrčil rameny Dědek, „pamatujte si ale jednu věc: já jsem tady velitel!“

„Chcete naše vojenské knížky?“ zeptal se mladý pěti-stovkař a nabídl svou.

„Vytrí si s ní ten svůj zadělanej zadek,“ navrhl Drobeček předstíraje, jak ji hází do vzduchu.

„Tady nás pověsí za koule,“ řekl Dědek šikovateli. „Vaše kára je nepojízdná, takže abychom začali mašírovat a vydali se pěšky přes hory.“

„Víte kudy?“ zeptal se s kyselým úsměvem šikovatel.

„Ne!“ Dědek se rozhodl být lakonický.

„Říká se, že je to tam prdel světa a dva dny cesty, to bude dlouhá doba,“ podotkl šikovatel a pohlédl znepokojeně na černý masiv hor. „Hadi, škorpioni, obrovští mravenci a bůhví co ještě. Kaktusy, které mají v sobě tolik jedu, že byste ho nenašel ani u drogisty ve skladě!“

„Máte snad lepší nápad?“ zeptal se Dědek a utrl si kus žvýkacího tabáku.

„Ne, půjdu do toho s vámi!“

„Mají všichni vaši muži zkušenosti z boje?“

„Jenom pár,“ zasmál se šikovatel unaveně. „Ti zbývající jsou podvodníci a zloději. Všichni to jsou takoví zmrdové!“

Dědek si povzdechl a vyprskl proud hnědé tabákové močky do studny. Na rameni si posunul řemen samopalů.

„Řeknete teda těm svým kuliům, že půjdou s kůží na trh!“

„Spíše bych jim měl říct, že jejich kůží potáhnou bubny, ne?“ navlhčil si šikovatel rty.

„Jak se zdá, budeme si rozumět,“ podotkl Dědek s úšklebkem.

„Vypadá to tak,“ zasmál se zhýrale šikovatel.

„To mám opravdu radost.“

„Co takhle několik Mpi nebo LMG⁶⁾?“ zeptal se šikovatel a nabídl z krabičky cigaret Juno.

„Myslíte, že jste v nějakém podělaném arzenálu?“ zabručel Dědek, otočil se na podpatku a nakopl na zemi ležící přilbu. Ta proletěla vzduchem a dopadla na jednu mrtvolu. „Necháte ty kvéry ležet, kde vás napadne,“ zavrčel popuzeně. „Žádná *disciplína*! Jak může, do čerta, nějaká armáda vést pořádnou válku, když nechá svou zatracenou výzbroj ležet po celé Evropě?“

„Božítku, ty máš ale dneska špatnou náladu,“ povzdechl si Porta a otevřel třetí plechovku tuňáka.

Dědek nic neřekl, posunul si samopal na rameni, zapálil krátkou dýmku se stříbrným víčkem a obrátil se k vozu s municí, u něhož se usadil šikovatel s částí své jednotky.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Dědek nevrle.

„Schmidt,“ a po krátké pauze dodal: „polní prapor.“

Dědek pomalu vytáhl dýmku z úst a poté vyplivl hnědý tabákový chrchel.

„A tím myslíte co?“

„Myslel jsem, že by vás to mohlo zajímat.“

„Mně by to bylo úplně fuk; i kdybyste byl polní maršál!“

Potom se Dědek obrátil a pomalu došel ke svým mužům, posadil se na zem a řekl si Portovi o svůj díl tuňáka.

„Do čerta, já jsem ale unavený,“ povzdechl si zoufale Gregor a otřel si rukávem tváře černé od prachu. „My, výkvět celého Německa, necháváme nějaké *untermenschen*, aby nás přehcávali. Můj generál a já nechceme, aby to dělali. Když se nad tím zamyslíme a podíváme se na vše přes monokl, musíme říct, že některé věci nás skutečně znepokojují!“

„Pokud všechno půjde dál jako dosud,“ podotkl temně Buffalo, „bude naše zatracené Velkoněmecko vyhla-

⁶⁾ Mpi: Maschinen-pistole, německý samopal; LMG: Leichtes Maschinengewehr, německý lehký kulomet.

zeno z mapy a my Němci zmizíme v historii jako postavičky v pohádkových příbězích bratří Grimmů.“

„Stanou se z nás jenom bezbožní obři-lidožrouti, jimiž se budou malí kluci strašit po setmění,“ dodal Porta.

„To je pěkně podělaná vyhlídka, nemyslíte?“ vzdychl malomyslně Drobeček, který otráveně balil prázdné nábojové pásy do beden od munice.

Od hor na severu byl slyšet rachot děl.

„Tlučou do těch hajzlíků, tlučou,“ poznamenal Porta a obrátil další tělo na záda, aby se mohl podívat po zlatých zubech.

„Vezměte těžký minomet,“ řekl Barcelona k jednomu z pětistovkařů. Barcelona byl šikovatel, když ale maširoval s námi, neměl velkou šanci své hodnosti využívat.

„Co s tím černým ptákem támhle?“ zeptal se Heide a ukázal hlavní samopalů na kněze, který si netečně čmáral kruhy do prachu cesty.

„Až vyrazíme, může jít s námi, nebo může zůstat, kde chce,“ odpověděl Dědek neurčitě.

„Odežeňte toho černého kripla,“ navrhl Tango, Němec narozený v Rumunsku, který dříve působil v Bukurešti jako učitel tance. Když to na něho přišlo, začal tančit tango za doprovodu orchestru, který slyšel jenom on sám.

„Podme toho zkurvence voddělat,“ nadšeně navrhl Drobeček. „Tydle zasraní pánbíčkáři stejně na zemi nošej jenom smůlu!“

„Jasně, zatočme s ním. Nikdy jsem neviděl takového černého ptáka, který by byl k něčemu dobrý,“ rozchechtal se odpudivě Buffalo, až se jeho tlustá postava roztřásla.

„Já řeknu, až budu chtít, abys ty někoho oddělal,“ rozhodl Dědek chladně.

„Myslím, že bychom z něho stejně neměli spustit oči. Tělo a duše totiž nemusí vždy postupovat společně,“ řekl Tango a vykroužil pár tanečních kroků. „Ve čtyřiačtyřicátém máme duchovní pastýře, kteří mají k peklu stejně tak blízko jako k rytířstvu nebeskému!“

Všichni zůstali civět na kněze.

„Nechte mě toho sviňáka podříznout!“ zažadonil Drobeček a vyzkoušel bříškem palce ostří svého bojového nože.

Nad hlavami nám zaburácela letka He 111⁷⁾. Jeden z letounů náhle zakroužil a vrátil se k nám.

„Teď by nám ještě scházelo, aby nás považovali za ty hajzly,“ sykl Dědek a nervózně pohlédl na letadla.

„Ježíši, oni na nás ty svý sračky vyklopí!“ zavyl Bufalo a vrhl se mezi budovy.

„Kryjte se!“ vykřikl Dědek a zalehl za zvýšený kamenný okraj studny.

Skočil jsem za Portou přímo do studny. Voda byla ledová. Nebýt toho, že mě zachytil, snad bych se tam utopil, takhle jsme oba zůstali viset na vědru.

Nad hlavami se nám ozýval rachot a hřmění. Burácely kulomety. Za cíl útoku si nás vybrala celá letka. Měl jsem pocit, že nastává konec světa.

Svou práci letadla ukončila, až když zplanýrovala celou vesnici.

Kupodivu nikdo z nás nebyl zraněn. Letecké útoky jsou sice nervy drásající, ve skutečnosti ale ne příliš efektivní. Nepřesné.

„Pokud nejste zrovna na tom místě, kde dopadnou bomby, není důvod se kvůli nim vzrušovat,“ šklebil se Drobeček, který seděl pořád na stejném místě jako v okamžiku, kdy nálet začal.

„A co abychom zůstali tady?“ navrhl šikovatel Schmidt. „Divize si nás tu vyzvedne.“

„Jaká zasraná divize?“ vykřikl Porta posměšně.

„*Merde alors!*⁸⁾ Mají toho sami více než dost,“ dodal Legionář. „Co jsme vůbec za jednotku?“

„My jsme jenom hromada vyschlejších kočičích hoven,“ poznamenal Drobeček a hodil kámen po kočce, která seděla na mrtvole německého vojáka a pečlivě se olizovala.

⁷⁾ He 111: německá bombardovací letadla.

⁸⁾ Nasrat!

„Ježíši!“ vyrazil ze sebe Porta rozzlobeně. „Dokonce už i ty kočky okolo Černého moře ztratily respekt před německou armádou. Kde a kdy se to vůbec začalo takhle srát?“

„Na Kolymě!“ ušklíbl se Gregor a zasáhl kočku přesně cílenou ocelovou přílbou.

„Zasraná židácká kočka,“ zamyslel se Drobeček. „To tedy znamená, že se můžeme také považovat za sračky na ubohejch německejch tělech.“

„Sračky, kterými musíme projít,“ vyrazil ze sebe Heide rozzlobeně.

„Armáda už skončila,“ řekl Drobeček a zapálil si cigaretu. „Dokonce už i ti Göringovi létající kluci na nás serou!“

„Zvedněte se a vyrazíme,“ přikázal Dědek a sám šel příkladem.

„Lidské tělo nebylo stvořeno, aby pochodovalo,“ zaprotestoval Porta a protahoval si ztuhlé a bolící svaly.

Hory byly skličující. Pokaždé když jsme vystoupili na vrchol, mysleli jsme si, že za sebou máme poslední stoupání, ale pokaždé se před námi objevilo další, ještě strmější.

Četa ještě nestihla dojít příliš daleko, když si Dědek všiml, že jsme nedoplnili polní láhve. Vydat se do kaktusového lesa bez vody se rovnalo jisté smrti.

„Zpátky ke studni!“ nařídil příkře.

„Už jsem vám říkal, jak jsem se svým generálem pochodoval přes Dunaj?“ zeptal se Gregor.

„Můžeš nám. Už jsme to slyšeli nejméně dvacetkrát,“ utál ho popuzeně Barcelona.

„Ty jsi s generálem i jedl?“ zeptal se se zájmem Tango, který měl slabost pro vysoké šarže.

„Samozřejmě,“ odpověděl blahosklonně Gregor. „Občas jsme dokonce spali v jedné posteli, jenom mezi námi ležel náš monokl.“

„Ten tvůj generál byl teplouš?“ zeptal se bez jakéhokoliv respektu Porta.

„Za takovou otázku by ses mohl dostat před polní soud pro urážku na cti,“ zamumlal uraženě Gregor.

„Do prdele,“ vyrazil ze sebe překvapeně Drobeček. „To by z toho skutečně byl zasranej soud?“

„Ty ses někdy generála *dotýkal*?“ zeptal se s posvátnou úctou Tango.

„Každý zasraný večer, když se chystal k spánku, aby byl připraven na další den války, jsem ho svlékal,“ odvětil pyšně Gregor.

„Není čas, abychom zvedli ty svý tlustý prdele?“ zeptal se Drobeček a pohlédl k horám, z nichž se nesl rachot kulometné palby.

„Kolik máme kanystrů?“ zeptal se Dědek a posunul si samopal na stranu.

„Jenom pět,“ nevesele se zasmál Barcelona.

„To nám brzy dojdou,“ ušklíbl se Skull. Znělo to, jako když se v pytli převalují vyschlé kosti.

„Voda se z těla dostává, kurva, stejně rychle jako do něj,“ řekl Drobeček. „Jak může někdo bejt, do prdele, takhle hubenej? Tomu nerozumím.“

„Skull by měl jít do Ameriky. Udělal by tam štěstí, kdyby se nechal předvádět jako oběť hrůz koncentračních táborů,“ navrhl Porta.

„Přestaňte na chvílku žvanit,“ zavrčel Dědek, „a poslouchejte. Musíme jít přes hory. Ať už s vodou, nebo bez ní. To je naše jediná šance.“

„Kriste Ježíši!“ vybuchl desátník Krüger. „Vůbec nevíte, co říkáte! Před námi je kaktusový les s ostny velkými jako bajonety. Budeme si muset cestu prosekávat mačetami, a ty máme jenom dvě. Bude to chtít čas, hodně času. A voda nám tam odnikud z nebe nespadne.“

„Co tím chceš, do prdele, říct?“ vybuchl zoufale Dědek.

„Že se musíme obrátit a jít po cestě,“ odpověděl Krüger a rozhlížel se okolo sebe, jak hledal pro svou myšlenku podporu.

„Pitomej jako švec,“ odmítl Dědek pohrdavě jeho návrh. „Ti lidé, co jim tahle země patří, jsou rozložení podél všech cest a netouží po ničem jiném než smést nás z povrchu země.“

„Nakopem je do koulí,“ navrhl Drobeček, strčil si mezi pootevřené rty konec cigarety a zakousl se do ní. „Je to stejně jenom otázka času, kdy tydle frajeři od Černého moře zjistějí, kdo je to přišel navštívit.“

„Ty seš ten slavněj statečnej malej chlápek, že?“ ušklíbl se Porta a natáhl ruku pro cigaretu. Drobeček mu bez protestu jednu podal.

Heide mu zase podal pořádný kus klobásy. Pokud Porta něco chtěl, nikdo se neodvážil mu odporovat. Jestli jste chtěli zůstat naživu, to nejmoudřejší, co jste mohli udělat, bylo zůstat s ním v co nejpřátelštějších vztazích. Byl vybaven šestým smyslem, jaký jinak mají jenom Židé, a dokázal vyčenichat zásoby na míle daleko. Pokud byste ho nahého hodili doprostřed pouště Gobi, dokázal by okamžitě najít přímou cestu k něčemu k pití. Ne snad přímo k vychlazenému pivu, určitě ale k možná ještě cennější vodě.

Legionář kopl do chlebníku a hořce poznamenal:

„*On les emmerde!*⁹⁾ Prapor bude někde za těmi horami!“

„Snad,“ lakonicky odpověděl Dědek. „Rozhodně tam vede cesta, kterou musíme projít. Teď ale dál. Nikdo nebude střílet nazdařbůh. Jedině na jisté cíle. Nezapomínejte, že jakákoliv střelba přiláká dalšího nepřítele, a to je něco, co určitě nechceme!“

„*Plop, plop!*“ ozvalo se ze severu.

„Osmdesátky,“ rozhodl Buffalo a vysmrkal se do dlaně.

„*Krak, krak* a znovu *krak!*“

„Padesátky,“ řekl Porta a zklamaně odhodil prázdný chlebník.

„Kdo jim to tam asi dává takhle zahulit?“ zeptal se znepokojeně Gregor.

⁹⁾ Nasrat na to!

„Italští a němečtí zrádci jdou na dračku,“ odpověděl Julius Heide chladně. „Měli by viset. To by pro ně měl být jediný trest. Smrt! Jsme moc měkcí, zženštilí.“

„Nakonec zůstanete Německu věrni už jenom ty a Adolf,“ zasmál se hlučně Porta.

„Bůh vám pomáhej,“ zamumlal kněz a podíval se na nás.

„Poslouchej, ty zatracený velebníčku,“ zaječel Skull a namířil na něho klackem. „Bůh nepomáhá zatraceným muklům. Spíš nás ještě jednou nakope do prdelí!“

„Kristus pomůže všem, kdož v Něj věří,“ odpověděl kněz klidně a upřel strnulý pohled na sluncem rozpálenou pustinu, v níž ještě po leteckém útoku kouřily rozbombardované budovy.

„Ty i s tím svým zasraným nebeským pastýřem,“ zařval Drobeček zuřivě. „Vykopat vás na zkurvenej *Morellenschlucht*¹⁰⁾, abyste tam mumlali ty svý podělaný modlitbičky až do té chvíle, než by tvůj Bůh těm ubohým kriplům opravdu pomohl.“

„Mám kontakt,“ vykřikl Heide, který horečnatě točil knoflíky přenosné vysílačky.

„Co je to tam za zkurvence?“ zavyl do mikrofону.

„Lichotky ti nepomůžou. Tady je Lidová armáda. Už se těšíme, jak vás, německá hovna, seškrábeme ze silnice, jenom se tu objevíte.“

„Vykuř si ho, opičáku!“ zařval Heide.

„Vykuř si ho sám, požirači jitrnic! Počkej si patnáct minut, pak už budeš na maděru!“

„Kreténe!“ vyprskl Heide do vysílačky. „Jste idioti!“

„Vykuř si ho, nacistický prase!“

„Cože, ty podělanej, natvrdelej kriple!“ zaječel Drobeček podrážděně.

Rádio pronikavě zahučelo, spojení se přerušilo.

„Myslíte, že nás vidí?“ zeptal se Skull nervózně.

¹⁰⁾ Vojenské popraviště v Berlíně.

„Ovšem že ne,“ uklidnil ho Drobeček pohrdavě. „Kdyby mohli, už by po nás dávno skočili.“

„To nebyli obyčejní partyzáni,“ řekl Dědek zamyšleně.

„Komunističtí bastardi. Rudý jako vopičí prdel. Jako díra do tý prdele,“ vykřikl vztekle Drobeček a zahrozil pěstí směrem k horám.

„Je tu kromě mě ještě někdo další, kdo si myslí, že je teď vhodná chvíle namířit čuráky správným směrem a vydat se za nimi?“ zeptal se Porta a svá slova doplnil tím, že z kalhot vytáhl zmíněný nástroj.

„Cvičení je pro tělo dobré,“ rozchechtal se Tango a udělal na otevřeném prostranství několik tanečních kroků.

Buffalo se natáhl na rozpálený písek a rozložil velký kus papíru.

„Jsem s celou rodinou pozván ke komisi střežící čistotu rasy, a to jenom proto, že jsem se stal svým vlastním dědečkem.“

„To ale přece není možné,“ ozval se překvapeně Dědek a spustil dolů samopal.

„V naší třetí podělané říši nic není nemožné. A teď mi to ti hoši, co se zabývají rasovou čistotou, chtějí spočítat. Všechno je to ale chyba mé ženy, té blbě šťetky. Její dcera totiž vyrůstala u mého otce, nějak ji svědilo mezi nohama, nakonec si ji prostě uvázal na krk.“

„Počkej, dcera tvé ženy ale přece musí být tvou dcerou,“ řekl Dědek a ve tváři měl výraz naprostého nepochopení.

„Jistě, jistě, vlastně ale vůbec ne jistě. Tu dceru měla dřív, než jsme to dali dohromady. A to znamená, že se můj táta stal mým zetěm a má dcera mou mámou.“

„To je neuvěřitelné,“ rozesmál se Porta. „Tvá dcera je teda ženou tvého otce.“

„To je guláš,“ vzdychl Gregor zoufale. „K tomu ale může dojít, jenom když si muž vezme ženu, která má už dítě.“

„To všechno, chlapče, je jenom začátek,“ pokračoval Buffalo. „Teď už jsem pochopil, proč Židé, ti mazaní bastardi, si berou za ženy jenom panny. Potom se jim nemůže stát to, co mně. Zmatek ale pokračuje, protože se ženou máme syna, který je vlastně švagrem mého otce.“

„To je jasné,“ řekl Dědek. „Je to vlastně bratr manželky tvého otce.“

„Ano. Jenže to není jenom můj syn, ale také můj strýc, protože je bratrem mé matky,“ dodal Buffalo skličene.

„Jasně, vždyť žena tvého otce je dcerou tvé manželky,“ zašklebil se povzbudivě Barcelona.

„Věci se ale zkomplikovaly ještě víc,“ zanaříkal Buffalo, „když se mé dceři, otcově manželce a současně mé matce, a mému otci narodil syn. Je to můj bratr, protože je synem mého otce, ale protože je současně synem mé dcery, jsem já jeho dědečkem.“

„A tvoje žena se najednou stala tvou babičkou,“ dodal Porta pobaveně.

„Je to úplně šílené,“ zamumlal Buffalo a podíval se do nebe. „Své ženě jsem manželem, ale současně i vnukem, protože syn její dcery je mým bratrem. A protože jsem manželem své babičky, musím nutně být i svým vlastním dědečkem,“ bezradně rozhodil ruce. „Je to všechno posraně logické, a protože komise pro rasovou čistotu tvrdí, že to není možné, zve si mě, abych to doložil. A současně mě obviňuje z prznění rasy, což je jedna z forem incestu.“

„Nechej si to pro sebe, chlapče,“ zavěštil Drobeček výhružně, „a doufej, že o tobě Adolf nikdy neuslyší.“

Rachot výstřelů a výbuchy projektilů tuto podivnou rodinnou historii přerušily. Náhlý poryv hluku ozvěna v horách mnohonásobně zopakovala.

Vyskočili jsme. Zmocnil se nás neklid.

„Zůstaňme, kde jsme,“ navrhl šikovatel Schmidt. „Jít do kaktusů by bylo šílenství. Všechna zvířata odtamtud prchají.“

„*C'est le bordel*¹¹⁾“,“ zavrčel rozzlobeně Legionář. „Šílenství by bylo zůstat tady. Podřízli by nám tu krky, ani bychom nevěděli kdy. Kaktusy jsou pro nás jediná šance!“

„Znát cesta. Velmi špatná,“ řekl Stojko z bulharského gardového pluku. Jako jediný muž přežil polní soud, který nad jeho jednotkou uspořádali partyzáni. Zachránil se jenom tak, že se ukryl v bedně usekaných údů, kde vydržel až do chvíle, kdy guerilla odtáhla.

„Jak dlouho bude cesta trvat?“ zeptal se Dědek s nadějí v hlase.

„Tři, možná čtyři dny,“ odpověděl Stojko neurčitě. „My ale muset jít velmi rychle. A nemyslet přitom na voda.“

„Voda bude velký problém,“ přikývl Dědek a zapálil si svou dýmku se stříbrným víčkem.

„Slyšel jsem, že velbloudi žerou listy kaktusů kvůli šťávě, která v nich je,“ řekl Buffalo.

„*Impossible, mon ami*¹²⁾“,“ odpověděl mu Legionář. „To chutná hůř než vařené opičí chcanky.“

„Neříkej, že jsi to už někdy vyzkoušel?“ zeptal se s hlubokým zájmem Porta. „Radši bych ale pil opičí chcanky, než abych chcípl žízni.“

Den pokračoval a my se stále nebyli schopni rozhodnout. Mrtvoly kolem nás už silně zapáchaly. Dědek se už několikrát pokusil dohnat nás k tomu, abychom je pohřbili, my jsme ale předstírali, že ho neslyšíme.

Nakonec dočasně rezignoval a svalil se na kámen mezi Barcelonu a Legionáře.

„Musíme se spolehnout hlavně na Stojka,“ řekl klidně a podíval se na Bulhara ve špinavé šedomodré uniformě s červeným lemováním a s nášivkami.

„On se v takové divočině vyzná,“ zamyšleně se na desátníka podíval Legionář. „Tihle venkované z hor jsou

¹¹⁾ Je to bordel!

¹²⁾ Nemožné, příteli!

úplnými mistry v tom, jak najít cestu skrz kaktusy. A když tam projdou oni, my také. Chtěl bych vidět takového vesničana, který by byl lepší než regulérní vojáci jako my.“

„Ty už jsi byl někdy v takovéhle divočině?“ zeptal se posměšně Barcelona.

„*Non, mon ami*¹³⁾“, „odpověděl Legionář. „Už jsem o ní ale hodně slyšel a vím, že je to horší než jít bosý přes samotné peklo.“

„Já už tam byl,“ řekl Barcelona temně a mávl k horám svým samopalem. „Je to peklo všech pekelníků. Ani samotný ďábel by neměl odvahu tam zůstat. Je to místo, na jehož existenci Bůh zapomněl. Už po několika hodinách jsi přesvědčený, že musíš zaklepat bačkorami. Odevšad tam na tebe dýchá samotná smrt. Jediné, co tam žije, jsou jedovatí plazi, kteří ti vždycky zaútočí přímo na oči. Když se jenom škrábneš o některý z těch hrozných trnů, končíš.“

„To jsou vyhlídky, to jsou vyhlídky!“ zasmál se Porta a pohltit celou sardinku.

„No co, dáme těm zrasanejm hadům a zkurvenejm kaktusům co proto,“ prohlásil Drobeček s přesvědčením v hlase. „Jsme přece Němci, ne snad? Dobyvatelé, ne snad?“

Později odpoledne vjel do vesnice blátem zastříkaný *kübel*. Seskočil z něj major v maskovací uniformě se samopalem na zádech a hned začal řvát.

„Už je načas, abyste začali táhnout za jeden provaz a dali to trochu do pořádku.“ Major vztekle dupal. „Nejvyšší čas. Uzavřít tady tu díru. Posily z divize dostanete nejpozději zítra ráno. A vy, šikovateli,“ obrátil se na Dědka, „mně ručíte vlastní hlavou, že tuhle vesnici udržíte!“

„Máme málo munice, pane. Neudržíme tu díru déle než hodinu!“

¹³⁾ Ne, příteli.

„Takové kraviny si říkejte své babičce,“ zaječel major a tváře mu zbrunátněly. „Buď to tu udržíte, nebo tu zhebnete!“

Otočil se na podpatku, skočil zpět do kübelu, který za chvíli hrozivou rychlostí zmizel na cestě.

„Uháněl jako osel, kterému strčíš kus kaktusu pod ocas,“ zasmál se Porta. „On si snad skutečně myslí, že budeme o tuhle prašivou díru s někým bojovat.“

„To teda byla rychlost,“ pronesl uznale Tango. „Nikdy bych nevěřil, že kübel dokáže jet *tak* rychle.“

„Samé kecy a k tomu špatný svědomí,“ prohlásil Drobeček vztekle a nakopl tornu.

„Tak je to, do prdele, vždycky! Zkopat je, bastardy. Strašně rádi někomu nařizují, aby šel tam, kde to smrdí Valhallou a hrdinskou smrtí!“ dodal Buffalo malomyslně.

Znovu jsme se posadili. Skull začal chytat mouchy. Potom je polykal a říkal, že chutnají jako krevety. Vybízel nás, ať to zkusíme taky, nikomu se ale do toho nechtělo. Byl snad v minulém životě pták?

„*Allons-y!*¹⁴⁾“ vybídl nás Legionář. „Zůstat tady je kravina.“

„A co s tím hájením vesnice?“ pronesl Dědek zamyšleně. „Slyšel jsi přece majorovy rozkazy!“

„Ten zasranej zkurvysyn,“ vyrazil ze sebe Drobeček. „Ještě že nemá ani zasranou představu, kdo, kurva, vlastně jsme! Na celý týhle podělaný armádě je, kurva, dobrá jediná věc. V těch podělanejch uniformách vypadáme všichni, kurva, úplně stejně.“

Ve změti prachu, špíny a lesknoucích se šavlí do vesnice vklusala jednotka Vlasovových kozáků.

*Wachtmeister*¹⁵⁾ přitáhl zprudka uzdu, takže kůň nervózně zařehťal.

„Jaká jednotka, vy?“ zeptal se Rus bídnou němčinou.

¹⁴⁾ Pojďme!

¹⁵⁾ *Wachtmeister*: strážmistr.

„My jsme jednotka svatý Trojice,“ odpověděl mu Drobeček, široce se usmívaje.

„Ty ne být drzý, ty *obergefreiter!*¹⁶⁾“ zavrčel kozácký *wachtmeister* a namířil na Drobečka výhružně šavlí. „Ty dávat pozor a říct mně!“

„Proč, ty synu zkurvený kavkazský kozy!“ vyrazil ze sebe opovržlivě Drobeček. „Myslíš si, že občan zkurvenýho Hamburku bude srážet podpatky před takovým hovnem, jako seš ty? Ty se můžeš dočkat jenom toho, že tě jednoho dne pověsí. Zapiš si to za uši.“

„Šikovateli, ty soudit toho muže,“ vykřikl *wachtmeister* vztekle.

„Držte hubu!“ zasyčel Dědek a otočil se na podpatcích. „A běžte si hledat jiné místo na hraní!“

Wachtmeister přitáhl uzdu, takže jeho kůň zatančil na zadních nohách.

Drobeček uskočil na stranu, aby ho nezasáhla kopyta předních nohou, a vyrazil ze sebe překvapený výdech.

„Co to má, kurva, znamenat? Co si to ten tvůj potomek syfilitický svině dovoluje? Já už ho, kurva, naučím!“ zařval vztekle a praštil zleva koně přes tlamu. Ten se zatočil a dopadl nohama na zem. Poté klesl na kolena a zděšeně zařičel.

Wachtmeister prudce na Drobečka namířil šavlí.

„Ty zkurvená zabijácká vopice!“ řval Drobeček, strhl kozáka z koně a skočil po něm. „Ty zparchantělej koňáku!“

„Nechte toho!“ houkl Dědek a zvedl hlaveň samopalu.

„Ty si myslíš, že nechám toho zasraného mrňavého zrádce, aby si na mě dovoloval?“

Ve vesnici zabrzdil těžký motocykl BMW, z něhož seskočil jakýsi *obergefreiter*, který vzápětí svůj stroj podepřel tak, aby zůstal stát.

„Bože! Už jsem myslel, že jste taky banditi. Všichni

¹⁶⁾ Obergefreiter: Obergefreite (ein Obergefreiter), doslova přel. nadsvobodník, vrchní svobodník, hodnost mezi svobodníkem a desátníkem. První poddůstojnická hodnost začínala desátníkem.

bychom se měli snažit zdechnout. Jsem ze štábu 12. granátnického pluku. Pořádně nás rozsekali. Partyzáni jsou na silnici 286 a stahují se ke Karnobatu!“

„No dobře, ale kam jedete vy?“ zeptal se Porta inkvizitorsky.

„Teď se snažím dostat co nejdříve do Malko Tarnova,“ řekl nám s tajemným výrazem. „A odtud do Vaysalu.“

„To už je ale Turecko!“ vyrazil ze sebe Heide překvapeně.

„A to je, do prdele, to pravé!“ doplnil ho *obergefreiter* s planoucí tváří. „Už mám téhle zkurvené války tak akorát. Za tři dny chci ležet s harémem na pláži v Tekirdagu, pokud vy, hoši, chcete, můžete si tu zasranou smrt hledat sami, mě už to nebude zajímat! Dál už prostě beze mne, víme!“

„To je ale dezerce. Mohlo by tě to stát krk!“ vykřikl Heide vztekle.

„To, kurva, máš, kamaráde, naprostou pravdu!“ zasmál se *obergefreiter*. „Jediné, co mě teď opravdu zajímá, je, jak si prodloužit život. Prostě chci umřít v posteli jako všichni ti zkurvení generálové. Říká se tomu demokracie.“

„Ty seš zrádce!“ uzavřel Heide. „Nevíš snad, že v přísaze jsme říkali, že je naší povinností i právem bránit vlast i za cenu vlastního života?“

„Takový nesmysl jsem nikdy nepodepsal,“ ujistil ho s úšklebkem *obergefreiter*. „Kdo chce, ať si tu zkurvenou válku vede dál!“

„Ty ke své vlasti nepocituješ vděk a lásku?“ zeptal se rozhořčeně Heide.

„Jsem snad úplně vylízaný? Nic jsem po vlasti nechtěl, a jediné, co jsem od ní dostal, jsou tady tyhle podělané hadry, do kterých mě navlékli. A to snad není žádný důvod!“ Potom nakopl motor svého BMW, usedl se v sedle, posunul si samopal na záda a stáhl přílbu více do čela.

„Nechcete, abych od vás pozdravoval turecké holky a vůbec všechny ty podělané musulmany, hoši?“

„Jo, to udělej,“ zasmál se vesele Porta. „A řekni jim, ať nechají brány pootevřené, možná se vydám za tebou.“

„Co když tě vydají zpátky?“ zeptal se Gregor skepticky. „Švédové to udělali. Myslíš si, že Turci nejsou ten samej pól?“

„To by tedy byla, kurva, vůle Alláhova, jak se říká tam, kam mířím,“ pokrčil rameny *obergefreiter*. „Pokud někam jdeš jenom s holýma rukama, může se to stát. Víte, hoši, já jsem ale z G-štábu a vezu s sebou pár *gekodosů*¹⁷⁾, který by mohly Prorokovy vyznavače docela zajímat. Tak co, hoši, nechtěl by někdo z vás jet se mnou? Nechtěl by se někdo posadit na tu volnou sedačku za mnou?“

„Je tu někdo, kdo nemůže jít?“ rozhlédl se Dědek kolem sebe.

„Pane, pane!“ začal vzdychat Porta, kulhal a používal svého lehkého kulometu místo berly. „Nemám levou nohu. Dopředu se můžu valit jenom po koulích!“

„Zmlkni, Porto!“ okřikl ho Dědek.

BMW s hromovým hlukem zamířil po silnici dolů.

„Myslíte, že se mu to povede?“ Gregor byl stále skeptický.

„Tomuhle druhu německých *obergefreiterů* se vždycy všechno povede,“ uzavřel Porta kategoricky.

„Rozumíš kompasu?“ obrátil se Dědek ke Stojkovi. „Navrhuji kurz 46. Tudy vede i ta cesta, kterou znáš, ne?“

„Šikovateli, já říkat ano. Kompas dobrá věc,“ odpověděl Stojko a se zájmem si prohlížel přístroj ležící na mapě. „My jít tedy po Stojkova cesta a také po cesta kompasu. Vpředu ale ať jít nějaký špatný voják, kterého moci uštknout hadi.“

„P-o-h-y-b!“ zavelel Dědek a nahodil si samopal přes rameno.

¹⁷⁾ Gekodos: Geheime Kommandosachen; tajné velitelské dokumenty.

Nejprve jsme zamířili po cestě na Golemanovo. Potom jsme ale zabočili do hor a cesta se proměnila v pouhé vyjeté koleje.

Někde v blízkosti chrchlavě kašlaly kulometry. Kolona se na chvíli zastavila a poslouchala. Vyděšeně jsme hleděli na divočinu před sebou. Nikomu z nás se nelíbila představa, že se budeme muset prodírat tímto bludištěm trnů a přízračných rostlin.

Měsíc měl nezdravě nažloutlou barvu a trny v jeho světle vrhaly dlouhé stíny.

„Sviš, sviš!“ Mačety v rukách dvou pětistovkařů, prosekávajících cestu mezi kaktusy, zpívaly svou monotónní píseň.

Byli jsme utahaní a napjatí v očekávání věcí budoucích. Ve vzduchu jsme cítili nebezpečí a smrt. Zbraně jsme stále drželi v pohotovosti.

„Zatracené místo,“ zašeptal Buffalo, „a žebrácký Ivan¹⁸⁾. Já ho znám!“

„*C'est un bordel!*“¹⁹⁾ řekl Legionář. „Ale bude ještě hůř!“

Drobeček se najednou zastavil tak prudce, že jsem do něho vrazil.

„Někdo tam na nás číhá,“ zašeptal chraplavě. „Nějaký zkurvysyni, zasraný zabijáci.“

„Určitě?“ zeptal se Dědek, který dobře znal a respektoval Drobečkovy zvířecí instinkty.

„Ještě jsem se nikdy nespletl,“ zachrčel Drobeček. „Najdeme je a utrháme jim koule.“

„Pojďme jim to spočítat,“ zamumlal nervózně Porta. „Všude kolem je černo jako v kundě černošské štetky.“

„Černošská štetka, eh,“ řekl Drobeček. „Tu bych dokázal najít i v bezvědomí.“

Tiše zmizeli mezi stíny lodyh kaktusů.

Legionář zašeptal něco nesrozumitelného a pevněji si přitiskl pažbu lehkého kulometu k rameni.

¹⁸⁾ Německá slangová přezdívka sovětských vojáků.

¹⁹⁾ Je to bordel!

Čas pomalu ubíhal, až se ho navršily čtyři hodiny. Potom náhle ticho protrhl smrtelný výkřik.

„Co to bylo, do prdele?“ špitl vyděšeně Gregor.

Oba průzkumníci se vrátili až těsně před svítáním a nesli mezi sebou velkého kance.

„Tohle hovado bylo jediným partyzánem, kterýho jsme tam našli,“ šklebil se Drobeček. „Byl pochcanej strachem skoro jako my sami.“

„Ale jinak to byla láska na první pohled,“ zasmál se Porta a popleskal mrtvého kance po zadku.

„Co jsme to tam slyšeli za křik?“ zeptal se Dědek.

„Jenom tady tenhle náš kamarád,“ smál se Porta. „Nějak se mu nelíbila myšlenka, že má přijít o krk.“

„A co partyzáni?“ zajímalo Dědka.

„Někde tam určitě jsou,“ potvrdil Porta a snažil se pohledem proniknout masou kaktusů. „Nechápu ale, jak mohli projít, aniž si prosekávali cestu.“

V dálce dunělo dělostřelectvo, vzduch se chvěl explozemi.

„Takže je masírují, no dobře!“ řekl Dědek neklidně. „Víme, kde jsme, teď by nám ještě mohli ukázat, kudy domů.“

K Dědkovi došel bývalý poručík od pětistovkařů.

„Dobrá, šikovateli! Co teď? Necháme toho, ano? Prostě teď převezmu velení. Kromě toho, že mám vyšší hodnost než vy, jistě uznáte, že mám i více zkušeností.“

Dědek si pomaličku zapálil svou dýmku se stříbrným víčkem a podíval se strnulým a nebezpečným pohledem na bývalého důstojníka, který před ním poskakoval a tvářil se důležitě.

„Vojáku! Někdo s vámi mluví, takže sražte podpatky a postavte se do pozoru před nadřízeným.“

Bývalý poručík začal vypadat mírně nervózně, rozhodl se ale být neústupný.

„Musíte, šikovateli, celý ten nesmysl skončit. Přebírám velení jednotky. To je všechno!“

Pomalů k němu došel Drobeček.

„Poslouchej, chlapečku,“ zachrčel a chytil ho za límec. „Žádný velení nad tímhle bordelem nepřebíráš! Seber si svejch zsranejch pět švestek a sklapni do tý doby, než ti někdo bude něco chtít.“

„Sklop uši a odpal,“ navrhl mu Buffalo a olízl si rty.

Drobeček mrštil s bývalým poručíkem dozadu na čerstvě staženou prasečí kůži.

Kněz k němu poklekl a začal se ječivě modlit; před oči přitom zvedl ze dvou větviček vyrobený krucifix.

„Ježíš chrání blázny,“ rozesmál se Skull.

Najednou poklekl Drobeček na jedno koleno a upřeně se zadíval do kaktusů.

„Ti kriplové už tam jsou zase!“

Buffalo vyskočil, a dříve než ho mohl kdokoliv zaražít, vyprázdnil jednou dlouhou, hlučnou dávkou celý zásobník daným směrem.

„Zešílel jsi, chlape?“ zařval vztekle Dědek. „Takhle se na nás za chvíli vrhne celý prapor.“

„To ty jsi z těch všech kaktusů už zblblnul. Byli tam a dívali se na nás!“ zaskučel Buffalo, až se mu tukové polštáře na tvářích roztráslly.

„Plukovník ‚Divoký kanec‘ mě nikdy neměl připravit o práci generálova osobního řidiče,“ vzdychl Gregor nešťastně. „Nemohl přenést přes srdce, že jsme s generálem a naším monoklem jezdili na služební cesty do Berlína. Byla to ale taktická chyba, která nás tři rozdělila.“

„A přitom jste mohli tuhle zasranou válku vyhrát, že?“ ušklíbl se Dědek. „Ty, tvůj generál a váš monokl?“

„Nebylo to nemožné. Patřili jsme k sobě. Měli jste vidět, když se náš monokl podíval na náčelníka štábu a my slyšeli: ‚Pojďte dál, pane, a podívejte se na válečnou mapu.‘ To úplně stačilo, aby se jim roztráslly nohy. A když jsme si sundali čepici, začaly jim zuby jektat hrůzou. Na hlavě jsme neměli ani chloupek. A že to byla pravá pruská generálská hlava. A byl tam jeden důstojník, takový

blbeček, který se nikdy neměl stát podplukovníkem. Měl za úkol podpořit předsunutý bod DAGMAR a jeho vozy by přitom musely projet nepřátelskou palbou, takže on nevěděl jak na to.

„Pane generále,“ řekl plaše. „Jak mám provézt motorizované jednotky přes nepřátelskou palbu? Můžu jet jedi-
ně po silnici 77.“ A potom nám ten blázen chtěl to místo ukázat na mapě. Jako kdybychom všichni nevěděli, kde ta zkurvená silnice 77 je.

Můj generál mu zaklesl prst za vysoký límec uniformy a zhluboka vydechl. Když se na zásobovacího důstojníka podíval, vyletělo mu obočí až úplně nahoru.

„Pokud máte pocit, že nejlepší, co můžete udělat, je naložit své jednotky do kočárů a poslat je pak do terénu, proč chcete, abych tento problém vyřešil za vás? Pokud máte ale pochybnosti o tom, co bude nejlepší, můžu vám jenom navrhnout, abyste se na radu zeptal mého řidiče.“ Monokl z oka, monokl zpátky na oko.

Podplukovník ze sebe jenom vyrazil něco, co znělo jako: „Velmi dobře, pane generále!“. A andělé si mohli začít na kůrech zpívat. Během odpoledne našla hrdinskou smrt hned celá polovina štábu.

„Dobytek!“ řekl můj generál, když jsme práskli dveřmi a nechali za sebou několik šokovaných ordonancí.

„Z psychologického hlediska je dobré ponechat je v nejistotě,“ vysvětlil mi pak generál.

A potom jsme si zastrčili ruku za uniformu, přesně tak, jak to na všech obrázcích známých na celém světě dělal Napoleon.

„Teď si snad ti pitomci uvědomí, kdo tady vlastně rozhoduje,“ řekl můj generál a dal si pořádný doušek ze sklenice. Vždycky jsme pili koňak z pivních sklenic. Ty, které se používají obvykle, pro nás totiž byly moc malé.

„Ano, pane generále!“ zakřičel jsem.

Dal jsem si obvykle jenom jednu sklenici, málokdy víc. Můj generál totiž neviděl rád, když jeho řidič pil příliš. Vozit generála, to byla velká odpovědnost, větši-

nou jsem ale stihl vypít dvě nebo tři sklenice, když už večer ležel v posteli. Potom jsme dostali čtvrtou hvězdičku a byli přeloženi na velitelství skupiny armád, ukázalo se ale, že ty kurvy z velitelství poslaly dubové ratolesti a červené výložky i plukovníkovi Divokému kanci. Pokud byl hrozný už jako plukovník, dokážete si představit, jak se choval, když se stal generálmajorem. Ještě několik dnů jsem doufal, že dostane divizi, kterou odvede někam, kde ji zničí a vybijí. K tomu ale nedošlo. Místo toho z něho udělali náčelníka štábu mé divize. A to byla *moje* smůla. Můj generál odletěl do Berlína, aby jim tam poděkoval za novou hvězdičku a nechal si udělat uniformu, protože se stal generálplukovníkem. ‚Kanec‘ si mě pozval do operační místnosti, hned jak jsem se vrátil z letiště bez svého generála a našeho monoklu. Usmíval se na mě jako ďábel, který vidí pastora smažit se na ohni pekelném. Řekl mi, ať si vyberu: buď se nechám okamžitě přeložit na úplně opačný konec fronty, nebo na mě bude čekat soud za všechny mé přestupky a on bude tomu soudu předsedat. Rozsudek by byl předem jasný. Z těch jeho krutých žlutých očí na mě koukala zkurvená šibenice.“

„A co jsi vlastně provedl?“ zeptal se Barcelona udiveně.

„Když vozíš takového generála, lehce se zamotáš do věcí, z kterých může být průser. Nikdy bych si ale nemyslel, že si je ten zasraný ‚Kanec‘ bude všechny tak dobře pamatovat. Udeřil mě přes tvář svazkem dokumentů, hrozivě se usmíval a dodal otcovským tónem:

‚Desátníku Martine, kdybyste se narodil o dvacet let dříve a žil v Chicagu, Al Capone by z vás udělal svou pravou ruku. S tím, co mám tady v ruce, by vás jakýkoliv soud na světě poslal za mříže na doživotí.‘

Dalších patnáct minut mě bezostyšně pomlouval. Jako desátník si musíš nechat od náčelníka štábu líbit cokoli. A on se nechal unést těmi nejsprostšími vojáckými názory. Chodil pořád sem a tam, a vždycky když se na chvíli zastavil, pohupoval se v kolenou. A přitom mu vrzaly bo-

ty. Měl určitě ty nejvrzavější boty na světě. Speciálně vyrobené pro takové příležitosti, jinak to není možné. Frňák měl takový, že mu muselo dělat problém projít lítačkami. Brýle měl velké jako přední světla z horchu²⁰⁾. Zhluboka jsem se nadechl, abych udržel vnitřnosti v klidu, a zeptal se ho, jestli můžu počkat, až se můj generál s našim monoklem vrátí, abych mu poblahopřál ke čtvrté hvězdičce. Ne každému Prušákovi se to povede. Hodnost generálplukovníka, ta už je vůbec jen pro ty nejvyvolenější. Můj generál mi často říkal, že snadněji se do nebe dostane vrah, než aby se z muže zrozeného z ženy stal pruský generál.

Zeptal jsem se na to „Kance“ dvakrát a potom to přišlo. Sklonil svůj podbradek hluboko do límce, namířil na mě frňákem, takže vypadal jako nosorožec chystající se k útoku.

„Myslíte si o mně, že jsem idiot?“ zařval vztekle.

Sice jsem si to myslel, napadlo mě jen, že když si to nechám pro sebe, snad se mi podaří žít o něco déle. Věděl ale dobře, co dělá, parchant. Kdyby mě chtěl nechat rozloučit se s mým generálem a našim monoklem, vůbec by totiž k ničemu nedošlo. Mohl bych se mu vysmát. „Není život krutý?“ Gregor pohlédl zoufale k nebi, jako by odtamtud očekával nějakou pomoc.

„Víte, jaké to je, když se vám najednou všechno zhroutí? Právě když se máte nejlépe, zakopnete a spadnete. Podívejte se na ty ruce.“ Ukázal nám špinavé, poškrábané a mozolnaté dlaně. „Předtím jsem je měl bílé a měkoučké jako jeptiška. Podívejte se na mé boty. Jsou na nich sračky nasbírané po celém Balkánu. Když jsem ještě byl se svým generálem, leskly se jako zrcadlo.“ Vzdychl a setřel si slzu, která mu vytryskla při vzpomínkách na ty slavné a vznešené chvíle.

„Nejsem ten pravý pro všechny ty sračky, v nichž žije pěchota.“ Znovu vzdychl. „V chrámu mého srdce hoří velká svíce pro mého generála a náš monokl a já vím, že

²⁰⁾ Horch: značka německých luxusních automobilů, užívaných i jako vozidla generality.

i on na mě myslí, poklekne-li v pyžamu vedle svého tvrdého lože, svěřuje se do rukou Nejvyššího velitele a vzdává Mu díky za tuto požehnanou válku.“

Pochodovali jsme asi hodinu, když z kaktusů naším směrem zarachotila kulometná dávka.

„Utíkejte, utíkejte!“ začal hystericky křičet Skull a rozběhl se úzkou cestou zpátky.

„Hubu drž, ty bláznivý kriplo!“ okřikl ho popuzeně Porta a mrštil ručním granátem ve směru, z něhož se ozval kulomet. Jasný, hlučný výbuch a zbraň umlkla. Téměř okamžitě nato ale do nás začal další kulomet bušit zezadu.

Zmocnila se nás panika. Uprostřed našeho zástupu začaly vybuchovat granáty, přímo pod nohama pětistovkařů.

Drobeček se přitiskl ke kaktusu, kulky drtily lodyhu kousek nad jeho hlavou.

Klesl jsem k zemi a schoval se za mraveniště. Buffalo, nějakých sto padesát kilogramů živé váhy s ocelovou přílbou na hlavě a se samopalem v rukách, se vrhl dolů po cestě. Jeho zbraň plivala oheň. V kaktusech nastala pekelná vřava, jejíž částí se stal i Buffalův divoký křik.

„Zešílel,“ rozhodl Porta a přitiskl se ještě více k zemi.

O chvíli později se ale Buffalo znovu objevil mezi kaktusy a za sebou táhl dvě zkrvavená lidská těla.

„Co tě to, do čerta, popadlo?“ zeptal se Porta a překvapeně sledoval, jak si Buffalo o jedno tělo otírá nůž.

„Prostě mi přeskočilo. A to tak, že bych dokázal prdelí louskat kokosové ořechy,“ odpověděl rozlíceně. „Tihle partyzánští kriplové nás už přechcávali dost dlouho. Už potřebovali dostat pár poctivých německých facek.“

Vypili jsme obsah chladiče jednoho kulometu značky Maxim. Chutnalo to sice odporně, byla to ale voda.

Když se slunce vynořilo za horami, pokračovali jsme v pochodu. Vše dostalo překrásný růžově červený nádech. Chvěli jsme se. Noci byly chladné, užívali jsme si